

Alles (en meer) (een fragment)

Door Coen Cornelis. Ontwikkeld bij De Tekstsmederij.
In samenwerking met Olivier Diepenhorst en Florian Hellwig.

Rollen:

Ik worstelaar

Godworstelaar

Ietsist

Ik worstelaar dat ik, maar ik weet niet, hoe, wat
dat er ergens, nou ja
ik
dat ik soort van bang was maar ik weet niet hoe ik daar iets van moet zeggen of
voelen, nou ja
de de help roepen en de schreeuwen in mijn oren, uit
nou ja, ik
uit mijn keel, help en help
maar dus dat dat voelt
soortje van als je wordt weggevoerd
of nou ja
of je wakker droomt
dus, zeg maar in bed wakker wordend
maar dan dat je je nog niet kunt bewegen
dat je helemaal wakker
klaar en helder wakker bent
maar stijf en stijf
en je je bevelen
je zenuw
je hersensignalen komen niet aan
of en dat je niet beweegt
en dan dat je helemaal in paniekerende schrikwaas schiet
en als een mummie murmelend schreeuwen wilt
maar het enige dat je hoort
of, nou niet help dus maar murmel
soort van klank
eh soort keelklank
angstaanjagend zo van huuuuuu
in plaats van help
dat je wakker eh wordt van bonken
dat je wakker wordt van het gebonk van je eigen arm die tegen de muur aan slaat
en je voelt niets, niets
als een zombie
en angstdromen van onbegrijpelijk veranderende overspoelende beelden
die zich opdringen en dat niets begrijpelijk is
dat je extentioneel of zoiets angst voelt voor het onbekende
dat alles plots verandert
ik weet ook niet
maar dat is eng, doodseng
dat wil ik niet meer
gewoon niet

Godworstelaar

gek
ik droomde vannacht van een meisje
ze kustte me, mij, ze kustte me
ik zei, beschaamd, dat ze de allereerste was
toen kustte ze me weer
slechts een droom
maar ze bestaat echt
en niet als enige
ze bestaan in veelvoud
ze hebben me nog nooit gezoend
geen vinger naar me uitgestoken
een melaatse in zijn eigen grot
wachtend op genezing
een Messias die me aanraakt
mijn hoofd en mijn ogen
beter maakt

(beat)

letsist

jij, dame in rood,
kom hier, mijn schoot is open, uitnodigend
ik ruik al de haren van je hoofd
maak mij vergeten
doe mij tegoed aan de geheimen van je ingewanden
laat je doel bloeien tot stuifmeel vernieuwd in zon zon zon
in felgele sleutelbloemen
die wederkerig bloeien in alles geven
en sta op
loop weg van de schoonste naam die ik je geef
laat me trillen van gewonde maan
die koud mij de zon ontzegt
o wees de stengel, de draad die me aan het leven bevestigt
ijzerdraad
sterker dan de band van allerijlende tripsicke hemelglorie van herinnering aan je
kleur en danswerkelijke benen, je botten die knallen in licht van kaars en
schemerlamp
neem alles van me weg
verpulver me met zwaard van naald van hak
en vernietig en vermaal dat wat van me over is
laat een laatste hoop achter
kom dan terug
en lijm mijn duizend stukjes

Ik worstelaar, dame in rood

ik
in duizend jaar
kan niet, lijmen of uitleggen
niet
wat moet ik zeggen, woorden
uit talen die niet bestaan of verstaan worden kan en niet begrepen zijn
dat

nee
of
wat ben ik voor ik als ik niet kan duiden
of zeggen de zin van dit ding dat ik ben
sorry, sorry ik
heb het over mezelf
de duizend gruisige geluiden en geuren en trillingen van de stad
dat alles ben ik
ben ik dan alleen observatie
schaduw ben ik, schaduw
wolf ben ik
wolf en schaduw
voor de wolkschappen van mijn gedachten
en ik loop zwaar
als stroop in een tunnel
die voortgaat zonder licht
en een stad is de wereld waarop ik schaduw werp
o wolf ben ik voor de wolken
schaduw ben ik die breekt voor het proberen
uitgetrokken door het proberen
maar ik verlies het niet van het proberen
ik ben het proberen

(stilte)

letsist Oja?
Ik worstelaar Ja!
letsist Het proberen.
Ik worstelaar Ja, ik ben het proberen.
letsist Dat weet je zeker, dat is je... identiteit.
Ik worstelaar Ja, hou op, ik ben het proberen, dat is wat ik ben.
ik probeer is ik en zo is het, weet ik zeker, echt, hou op
ik ben het proberen, jij ook of niet soms
ben je soms het hopen, of het afwachten
ik ben het proberen en we zijn allemaal het proberen
en als we niet meer proberen dan liggen we onder de grond in een houten kist
en dan zijn we niet meer het proberen, dan zijn we het ontbinden
ik ben het proberen en jij bent het proberen
of ja...
of nou ja
ja

(stilte)

letsist ik ben...iets, het mislukken
ik ben schijnbaar bestaand
ik ben...er wel
hier, in een wereld waar
misschien denk ik eh... waar iets
wel iets meer eh... hoop ik
orde der dingen, zeg maar
ik en de dingen en tussen de dingen ik
(adem) tussen de dingen ik en mijn hoofd die

mijn weten dat de dingen meer zijn dan de dingen zelf
dat er uitstijgmogelijkheid is
het zweven boven de dingen
boven het lichaam
het lichaamsding
de lichaamstrilling
behalve mezelf een lichaam weten
ook de gewaarwording hebben dit lichaam te bezetten met sensatie
eh... mezelf een geesteslichaam te weten
hoe zeg je dat?
het voelen, dat ben ik
ik ben het voelen
de bonkende in ader kloppende ballonen
die vol geblazen met mijn pure zelf
mijn borst doen opzwellen
en die op het punt staan
in botsing komend met de dingen
open te barsten
tot het uit elkaar knalt
en al het weten en al het zijn
overgoten wordt met het ervaren
het bibberend, zinderend ervaren
en ergens verdronken tussen al de smaken van gloed en hoop
mislukking en verrukking
daartussen verdronken en bewusteloos
komt boven drijven
de vraag waarom

...

Uit: *Alles (en meer)*, een toneelstuk in gebroken taal door Coen Cornelis. Ontwikkeld in samenwerking met De Tekstmederij, Olivier Diepenhorst en Florian Hellwig.